

บทที่ 6

ทัศนคติด้านการจัดการชลประทานและการตระหนักถึงทรัพยากรน้ำ

การศึกษาในส่วนนี้ จะแสดงถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพอใจในการบริหารจัดการด้านชลประทานเพื่อการเกษตร ซึ่งประกอบไปด้วย ความพอใจต่อการบริหารจัดการด้านชลประทานของรัฐและชุมชน รวมไปถึงความคิดเห็นของเกษตรกรต่อผู้ที่เหมาะสมในการบริหารจัดการระบบชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่มากที่สุด และการตระหนักถึงปัญหา คุณค่า และการจัดการทรัพยากรน้ำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

6.1 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความพอใจในการบริหารจัดการด้านชลประทานเพื่อการเกษตร

ด้านความพอใจต่อการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรและระบบชลประทานของรัฐ พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ มีความพอใจต่อการจัดการของรัฐ โดยคิดเป็นร้อยละ 68.3 โดยมีเพียงร้อยละ 31.7 ที่ไม่พอใจต่อการจัดการของรัฐ เมื่อพิจารณาความพอใจต่อการจัดการชลประทานของรัฐ ระหว่างเกษตรกรที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำ พบว่า กลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนบน ตอนกลาง และตอนล่างส่วนใหญ่พอใจต่อการจัดการของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 55.0 76.0 และ 74.0 ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มเกษตรกรที่ไม่พอใจ คิดเป็นร้อยละ 45.0 24.0 และ 26.0 ตามลำดับ (ตาราง 6.1) ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่พอใจต่อการจัดการด้านชลประทานของรัฐไม่สามารถระบุได้ คิดเป็นร้อยละ 12.0 รองลงมาคือ ไม่มีการจัดการเลย/ขาดงบประมาณสนับสนุน จัดการไม่ดี/ล่าช้า ได้รับน้ำไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 11.0 6.0 และ 2.7 ตามลำดับ โดยกลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนกลาง และตอนล่าง มีลักษณะแนวโน้มของสาเหตุความไม่พอใจต่อการจัดการของรัฐเหมือนกับเกษตรกรส่วนใหญ่ ส่วนกลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตอนบนมีลักษณะของสาเหตุความไม่พอใจต่อการจัดการของรัฐแตกต่างจากกลุ่มอื่น โดยพบว่าสาเหตุของความไม่พอใจส่วนใหญ่ คือ ไม่มีการจัดการเลย/ขาดงบประมาณสนับสนุน คิดเป็นร้อยละ 16.0 รองลงมาคือ ไม่ระบุจัดการไม่ดี/ล่าช้า และ ได้รับน้ำไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 14.0 10.0 และ 5.0 ตามลำดับ (ตาราง 6.1)

ตาราง 6.1 ความพอใจต่อการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรต่อระบบชลประทานของรัฐ

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	
	ตอนบน	ตอนกลาง	ตอนล่าง	
ความพอใจต่อการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรและระบบชลประทานของรัฐ				
พอใจ	55 (55.0)	76 (76.0)	74 (74.0)	205 (68.3)
ไม่พอใจ	45 (45.0)	24 (24.0)	26 (26.0)	95 (31.7)
เหตุผลที่ไม่พอใจต่อการบริหารจัดการน้ำเพื่อการเกษตรและระบบชลประทานของรัฐ				
จัดการไม่ดี/ล่าช้า	10 (10.0)	4 (4.0)	4 (4.0)	18 (6.0)
ได้รับน้ำไม่เพียงพอ	5 (5.0)	1 (1.0)	2 (2.0)	8 (2.7)
ไม่มีการจัดการเลย/ขาดงบประมาณสนับสนุน	16 (16.0)	9 (9.0)	8 (8.0)	33 (11.0)
ไม่ระบุ	14 (14.0)	10 (10.0)	12 (12.0)	36 (12.0)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

ด้านความพอใจต่อระบบจัดการการบริหารระบบเหมืองฝายแบบชุมชน พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ มีความพอใจต่อการจัดการของชุมชน โดยคิดเป็นร้อยละ 85.0 โดยมีเพียงร้อยละ 15.0 ที่ไม่พอใจต่อการจัดการของชุมชน เมื่อพิจารณาความพอใจต่อการจัดการระบบเหมืองฝายของชุมชนระหว่างเกษตรกรที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำ พบว่า กลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนบน ตอนกลาง และตอนล่างส่วนใหญ่พอใจต่อการจัดการของชุมชน คิดเป็นร้อยละ 86.0 86.0 และ 83.0 ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มเกษตรกรที่ไม่พอใจ คิดเป็นร้อยละ 14.0 14.0 และ 17.0 ตามลำดับ (ตาราง 6.2) ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่พอใจต่อการจัดการของชุมชน คือ จัดการไม่ดี ซึ่งเท่ากับการได้รับน้ำน้อย/มีปัญหาแย่งน้ำกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 5.3 และไม่สามารถระบุได้ คิดเป็นร้อยละ 4.3 โดยกลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนกลาง มีลักษณะแนวโน้มของสาเหตุความไม่พอใจต่อการจัดการของชุมชนเหมือนกับเกษตรกรส่วนใหญ่ ขณะที่กลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตอนบน และตอนล่าง มีลักษณะของสาเหตุความไม่พอใจต่อการจัดการของชุมชนแตกต่างกัน โดยพบว่าสาเหตุของความไม่พอใจการจัดการของชุมชนของกลุ่มเกษตรกรส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตอนบน คือ ได้รับน้ำน้อย/มีปัญหาแย่งน้ำกันอยู่ รองลงมาคือ จัดการไม่ดี และไม่สามารถระบุได้ คิดเป็นร้อยละ 7.0 5.0 และ 2.0 ตามลำดับ ด้านกลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ตอนล่าง มีสาเหตุของความไม่พอใจด้านการจัดการของชุมชนส่วนใหญ่ คือ ไม่สามารถระบุได้ รองลงมาคือ จัดการไม่ดี และการได้รับน้ำน้อย/มีปัญหาแย่งน้ำกันอยู่ คิดเป็นร้อยละ 7.0 6.0 และ 4.0 ตามลำดับ (ตาราง 6.2)

ตาราง 6.2 ความพอใจต่อระบบจัดการการบริหารระบบเหมืองฝายแบบชุมชน

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	
	ตอนบน	ตอนกลาง	ตอนล่าง	
ความพอใจต่อระบบจัดการการบริหารระบบเหมืองฝายแบบชุมชน				
พอใจ	86 (86.0)	86 (86.0)	83 (83.0)	255 (85.0)
ไม่พอใจ	14 (14.0)	14 (14.0)	17 (17.0)	45 (15.0)
เหตุผลที่ไม่พอใจต่อระบบจัดการการบริหารระบบเหมืองฝายแบบชุมชน				
จัดการไม่ดี	5 (5.0)	5 (5.0)	6 (6.0)	16 (5.3)
ได้รับน้ำน้อย/มีปัญหาแย่งน้ำกันอยู่	7 (7.0)	5 (5.0)	4 (4.0)	16 (5.3)
ไม่ระบุ	2 (2.0)	4 (4.0)	7 (7.0)	13 (4.3)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

ด้านความพอใจต่อระบบการบริหารจัดการด้านชลประทาน/ระบบเหมืองฝาย พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่มีความพอใจต่อการบริหารจัดการด้านชลประทาน/ระบบเหมืองฝายของชุมชน มากกว่าหน่วยงานของรัฐ รองลงมาคือ แบบรัฐจัดการเท่ากับแบบชุมชนจัดการ และแบบรัฐจัดการ มากกว่าชุมชนจัดการ คิดเป็นร้อยละ 36.7 32.3 และ 31.0 (ตาราง 6.3) เมื่อพิจารณาความพอใจต่อระบบการบริหารจัดการด้านชลประทาน/ระบบเหมืองฝาย ระหว่างเกษตรกรที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำ พบว่า กลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนบนและตอนล่าง ส่วนใหญ่มีความพอใจต่อการบริหารจัดการด้านชลประทาน/ระบบเหมืองฝายของชุมชนมากกว่าหน่วยงานของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 44.0 และ 36.0 ตามลำดับ ขณะที่กลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนกลางส่วนใหญ่มีความพอใจต่อการบริหารจัดการด้านชลประทาน/ระบบเหมืองฝายของรัฐมากกว่าชุมชน คิดเป็นร้อยละ 38.0 (ตาราง 6.3)

ความเหมาะสมของบุคคลที่จะบริหารจัดการระบบชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่ พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่คิดว่าผู้ที่เหมาะสมในการบริหารจัดการระบบชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่มากที่สุด คือ ทุกคนในชุมชนร่วมกับหน่วยงานของรัฐ รองลงมาคือ ทุกคนในชุมชน อบต/เทศบาล/กรมชลประทาน แก่เหมือง/แก่ฝาย และกำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ผู้นำชุมชน คิดเป็นร้อยละ 52.0 20.6 16.7 8.7 และ 2.0 เมื่อพิจารณาความเหมาะสมของบุคคลที่จะบริหารจัดการระบบชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่ ระหว่างเกษตรกรที่อยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำ พบว่า กลุ่มเกษตรกรที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนบน ตอนกลาง และตอนล่าง ส่วนใหญ่คิดว่าผู้ที่เหมาะสมในการบริหารจัดการระบบชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่มากที่สุด คือ ทุกคนในชุมชนร่วมกับหน่วยงานของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 48.0 51.0 และ 37.0 ตามลำดับ (ตาราง 6.3)

ตาราง 6.3 ความพอใจต่อระบบจัดการการบริหารระบบเหมืองฝาย

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	
	ตอนบน	ตอนกลาง	ตอนล่าง	
ความพอใจต่อระบบการบริหารจัดการ				
แบบชุมชน > แบบรัฐจัดการ	44 (44.0)	30 (30.0)	36 (36.0)	110 (36.7)
แบบรัฐจัดการ > แบบชุมชน	25 (25.0)	38 (38.0)	30 (30.0)	93 (31.0)
แบบรัฐจัดการ = แบบชุมชน	31 (31.0)	32 (32.0)	34 (34.0)	97 (32.3)
ผู้ที่เหมาะสมในการบริหารจัดการระบบ ชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่มากที่สุด				
อบต./เทศบาล/กรมชลประทาน	14 (14.0)	18 (18.0)	18 (18.0)	50 (16.7)
ทุกคนในชุมชน	29 (29.0)	16 (16.0)	17 (17.0)	62 (20.6)
ทุกคนในชุมชนร่วมกับหน่วยงานของรัฐ	48 (48.0)	51 (51.0)	57 (57.0)	156 (52.0)
แก่เหมือง/แก่ฝาย	8 (8.0)	13 (13.0)	5 (5.0)	26 (8.7)
กำนัน/ผู้ใหญ่บ้าน/ผู้นำชุมชน	1 (1.0)	2 (2.0)	3 (3.0)	6 (2.0)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

6.2 การตระหนักถึงปัญหา คุณค่า และการจัดการทรัพยากรน้ำ

การศึกษาในส่วนนี้จะแสดงถึงการตระหนัก และเข้าใจถึงปัญหา คุณค่า และการจัดการทรัพยากรน้ำของกลุ่มเกษตรกรตัวอย่าง โดยพบว่า ด้านการตระหนักถึงการรักษาและการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำ เกษตรกรส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การรักษาและจัดการทรัพยากรน้ำเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องช่วยกัน คิดเป็นร้อยละ 92.0 โดยมีเกษตรกรเพียงร้อยละ 8.0 เท่านั้น ที่เห็นว่า การรักษาและการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเป็นหน้าที่ของรัฐ (ตาราง 6.4)

ด้านการตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรน้ำของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกร พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า น้ำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญใช้ตามความจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้คนอื่นได้ใช้ด้วยเหมือนกัน คิดเป็นร้อยละ 99.0 โดยมีเกษตรกรเพียงร้อยละ 1 เท่านั้นที่เห็นว่า น้ำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างไรก็ตามไม่มีวันหมด ไม่จำเป็นต้องใช้อย่างประหยัด และเกษตรกรส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การเก็บค่าน้ำเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้การใช้น้ำเป็นไปอย่างประหยัดและรู้คุณค่า คิดเป็นร้อยละ 93.0 มีเพียงร้อยละ 7 ที่ไม่เห็นด้วย (ตาราง 6.4)

ด้านการตระหนักถึงปัญหาทรัพยากรน้ำในกลุ่มน้ำแม่ทาของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกร พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า ปัญหาน้ำท่วมในกลุ่มน้ำแม่ทาส่วนหนึ่งเกิดจากการบุกรุกทำลายพื้นที่ป่าต้นน้ำ รวมถึงปัญหาน้ำท่วม น้ำแล้งในกลุ่มน้ำแม่ทาส่วนหนึ่งเกิดจากการสร้างสิ่งกีดขวางทางน้ำ และการทำเกษตรเชิงเดี่ยวทำให้ต้องใช้น้ำในปริมาณมาก ส่งผลให้เกิดปัญหาการขาดแคลนน้ำ และการแย่งชิงน้ำของเกษตรกรในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนกลาง และตอนล่าง คิดเป็นร้อยละ 88.0 79.7 และ 80.3 ตามลำดับ (ตาราง 6.4)

ด้านการตระหนักถึงแนวทางในการแก้ไขปัญหาทรัพยากรน้ำเพื่อการเกษตรในกลุ่มน้ำแม่ทาของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกร พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า การส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูป่าต้นน้ำโดยการสร้างฝายชะลอน้ำจะช่วยให้ระบบนิเวศน์ และทรัพยากรน้ำมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 98.0 รวมถึงการสร้างแหล่งกักเก็บน้ำในชุมชนจะช่วยลดปัญหาการขาดแคลนน้ำในหน้าแล้งได้ และเห็นด้วยว่า การวางแผนการผลิตที่เหมาะสมควบคู่ไปกับปริมาณน้ำในแต่ละช่วงฤดูกาลเพาะปลูกจะทำให้เกิดการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ และการใช้สารเคมีทางการเกษตรทำให้มีการปนเปื้อนสารเคมีในน้ำส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ในน้ำและผู้น้ำในพื้นที่ถัดไป ดังนั้นควรหาวิธีการผลิตที่ไม่พึ่งพาสารเคมีแทนการใช้สารเคมี โดยคิดเป็นร้อยละ 98.0 98.3 และ 87.3 ตามลำดับ (ตาราง 6.4)

ตาราง 6.4 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรเกี่ยวกับความตระหนักถึงปัญหา คุณค่า และการจัดการทรัพยากรน้ำ

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ ตอนบน	ลุ่มน้ำ ตอนกลาง	ลุ่มน้ำ ตอนล่าง	
การรักษาและจัดการทรัพยากรน้ำเป็นหน้าที่ของทุกคนที่จะต้องช่วยกัน				
เห็นด้วย	92 (92.0)	87 (87.0)	97 (97.0)	276 (92.0)
ไม่เห็นด้วย	8 (8.0)	13 (13.0)	3 (3.0)	24 (8.0)
การรักษาและการบริหารจัดการทรัพยากรน้ำเป็นหน้าที่ของรัฐเท่านั้น				
เห็นด้วย	8 (8.0)	13 (13.0)	3 (3.0)	24 (8.0)
ไม่เห็นด้วย	92 (92.0)	87 (87.0)	97 (97.0)	276 (92.0)
ปัญหาน้ำท่วมในลุ่มน้ำแม่ทาส่วนหนึ่งเกิดจากการบุกรุกทำลายป่าพื้นที่ต้นน้ำ				
เห็นด้วย	86 (86.0)	85 (85.0)	93 (93.0)	264 (88.0)
ไม่เห็นด้วย	14 (14.0)	15 (15.0)	7 (7.0)	36 (12.0)
ปัญหาน้ำท่วม น้ำแล้งในลุ่มน้ำแม่ทาส่วนหนึ่งเกิดจากการสร้างสิ่งกีดขวางทางน้ำ				
เห็นด้วย	74 (74.0)	87 (87.0)	78 (78.0)	239 (79.7)
ไม่เห็นด้วย	26 (26.0)	13 (13.0)	22 (22.0)	61 (20.3)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 6.4 (ต่อ)

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	
	ตอนบน	ตอนกลาง	ตอนล่าง	
การส่งเสริมให้มีการฟื้นฟูป่าต้นน้ำโดยการสร้างฝายชะลอน้ำจะช่วยให้ระบบนิเวศน์และทรัพยากรน้ำมีความอุดมสมบูรณ์มากขึ้น				
เห็นด้วย	96 (96.0)	98 (98.0)	100 (100.0)	294 (98.0)
ไม่เห็นด้วย	4 (4.0)	2 (2.0)	0 (0.0)	6 (2.0)
การทำเกษตรเชิงเดี่ยวทำให้ต้องใช้น้ำในปริมาณมากส่งผลให้เกิดปัญหาการขาดแคลนน้ำ และการแย่งชิงน้ำของเกษตรกรในพื้นที่ลุ่มน้ำตอนกลางและตอนล่าง				
เห็นด้วย	82 (82.0)	83 (83.0)	76 (76.0)	241 (80.3)
ไม่เห็นด้วย	18 (18.0)	17 (17.0)	24 (24.0)	59 (19.7)
การใช้สารเคมีทางการเกษตรทำให้มีการปนเปื้อนสารเคมีในน้ำส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศน์ในน้ำ และผู้ใช้น้ำในพื้นที่ถัดไป ดังนั้นควรหาวิธีการผลิตที่ไม่พึ่งพาสารเคมีแทนการใช้สารเคมี				
เห็นด้วย	90 (90.0)	89 (89.0)	83 (83.0)	262 (87.3)
ไม่เห็นด้วย	10 (10.0)	11 (11.0)	17 (17.0)	38 (12.7)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 6.4 (ต่อ)

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	
	ตอนบน	ตอนกลาง	ตอนล่าง	
น้ำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างไรก็ไม่มีวันหมด ไม่จำเป็นต้องใช้อย่างประหยัด				
เห็นด้วย	2 (2.0)	1 (1.0)	0 (0.0)	3 (1.0)
ไม่เห็นด้วย	98 (98.0)	99 (99.0)	100 (100.0)	297 (99.0)
น้ำเป็นสิ่งที่มีความสำคัญควรใช้ตามความจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้คนอื่นได้ใช้ด้วยเหมือนกัน				
เห็นด้วย	98 (98.0)	99 (99.0)	100 (100.0)	297 (99.0)
ไม่เห็นด้วย	2 (2.0)	1 (1.0)	0 (0.0)	3 (1.0)
การเก็บค่าน้ำเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้การใช้น้ำเป็นไปอย่างประหยัดและรู้คุณค่า				
เห็นด้วย	88 (88.0)	94 (94.0)	97 (97.0)	279 (93.0)
ไม่เห็นด้วย	12 (12.0)	6 (6.0)	3 (3.0)	21 (7.0)
การสร้างแหล่งกักเก็บน้ำในชุมชนจะช่วยลดปัญหาการขาดแคลนน้ำในหน้าแล้งได้				
เห็นด้วย	100 (100.0)	97 (97.0)	97 (97.0)	294 (98.0)
ไม่เห็นด้วย	0 (0.0)	3 (3.0)	3 (3.0)	6 (2.0)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

ตาราง 6.4 (ต่อ)

ความคิดเห็น	พื้นที่	พื้นที่	พื้นที่	รวม
	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	ลุ่มน้ำ	
	ตอนบน	ตอนกลาง	ตอนล่าง	
การวางแผนการผลิตที่เหมาะสมควบคู่ไปกับปริมาณน้ำในแต่ละช่วงฤดูการเพาะปลูกจะทำให้เกิดการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ				
เห็นด้วย	100 (100.0)	96 (96.0)	99 (99.0)	295 (98.3)
ไม่เห็นด้วย	0 (0.0)	4 (4.0)	1 (1.0)	5 (1.7)
รวม(คน)	100	100	100	300
รวม(ร้อยละ)	(100.0)	(100.0)	(100.0)	(100.0)

ที่มา: จากการสำรวจ

จากผลการศึกษาในส่วนนี้ จะทำให้ทราบถึงความคิดเห็นเกี่ยวกับความพอใจในการบริหารจัดการด้านชลประทานเพื่อการเกษตร ไม่ว่าจะเป็นความพอใจต่อการบริหารจัดการด้านชลประทานของรัฐหรือชุมชน รวมไปถึงความคิดเห็นของเกษตรกรต่อผู้ที่เหมาะสมในการบริหารจัดการระบบชลประทาน/เหมืองฝายในพื้นที่มากที่สุด และการตระหนักถึงปัญหา คุณค่า และการจัดการทรัพยากรน้ำของเกษตรกรในพื้นที่ลุ่มน้ำแม่ทา เพื่อแสดงผลในการประเมินงานของการจัดการด้านชลประทานของหน่วยงานต่าง ๆ ว่าควรปรับปรุงตรงจุดใด เพื่อวางแผนและแก้ไขปัญหาในพื้นที่ต่อไปอย่างเหมาะสม